

[Udenrigsministeren.]

i EF-Parlamentet og i administrationen, kunne eller burde have grebet ind; det kan man diskutere, men den diskussion kan nu engang ikke føres på anden måde end på grundlag af hele perioden, hvori denne sag har været behandlet, og jeg indrømmer, at så er vi inde i en meget teknisk og meget detaljeret redegørelse for disse ting.

Jeg vil nu gerne vende tilbage til mit grundsynspunkt: jeg har hele tiden fastholdt, at hvis der var et flertal, der ønskede, vi skulle stemme imod, stemte vi imod. Hvis der var et flertal i det danske folketing, der — efter at have gennemgået proceduren såvel hos os selv som hos de andre lande — kom til det resultat, at der var grundlag for at rejse sagen i ministerrådsmødet, så skulle jeg også sørge for, at det blev gjort. Derfor var min reaktion den 20. september om natten efter beskeden ikke blot at reagere i forhold til vores mission ved FN, men også at anmode om, at spørgsmålet kunne komme på dagsordenen ved førstkommende rådsmøde, som dengang var berammet til den 14.

(Kort bemærkning).

Auken (S):

Man kan jo stille sig selv det spørgsmål, om selve denne sags substans kan fortjene en så dybtgående behandling, som den her har fået, men det afgørende er vel baggrunden, og det er også grunden til, at et stort flertal af markedsudvalgets medlemmer ved udvalgets sidste møde meddelte statsministeren, om han ville overbringe sin udenrigsminister en klar misbilligelse af dennes optræden, af den måde, sagen var blevet behandlet på fra udenrigsministerens side i forhold til markedsudvalget. Baggrunden for denne misbilligelse er jo, at hvis vi i den slags sager tilsidesætter markedsudvalgets indflydelse, ja, så får vi en alvorlig svækkelse af den demokratiske kontrol med vores markedspolitik, som ingen kan være interesseret i.

Det, som vi især måtte beklage, var, at markedsudvalget i realiteten gennem ministerens adfærd blev stillet over for en fuldbyrdet kendsgerning — hvad også statsministeren klart understregede over for udvalget — at vi blev stillet over for en fuldbyrdet

det kendsgerning derved, at sagen, og det fik man at vide fra de øvrige EF-lande, ikke kunne rejses igen fra dansk side, fordi man fra dansk side på alle trin i beslutningsprocessen havde sagt ja og amen til, at EF ansøgte om observatørstatus.

Det, jeg tror man kan bebrejde ministeren, er, at han ikke, da sagen endelig bliver rejst i markedsudvalget den 13. september, hvor markedsudvalget klart pålægger ministeren, at han skal gå ned til ministerråds-mødet den 17. september og sige fra over for en endelig færdiggørelse i EF af spørgsmålet om ansøgningen om observatørstatus, at han da ikke på dette rådsmøde tager dette forbehold, men tværtimod undlader at tage det forbehold, som var blevet ham pålagt, og oven i købet benytter lejligheden til at latterliggøre den beslutning eller den skepsis over for selve sagen, som var kommet til udtryk i markedsudvalget. Jeg tror, det er her, vi har forklaringen på den utilfredshed, der er kommet til orde, at man ikke alene ikke opfylder det mandat, man er blevet pålagt, men man samtidig prøver at latterliggøre markedsudvalgets betænkeligheder. Jeg tror, alle parter er tjent med, at man vedgår den fejl, der er sket, og at man i fremtiden prøver at finde frem til fremgangsmåder, hvorved sådanne fejl kan undgås.

(Kort bemærkning).

Ib Nørlund (DKP):

Jeg må opfordre udenrigsministeren til at besvare det ganske direkte spørgsmål, som helt blev undgået. Der foreligger i sidste instans under statsministerens ledelse af udenrigsministeriet en betragtning om, at Danmark kun kunne stemme imod i strid med Romtraktaten og risikerede en retssag for Domstolen i EF. Hvis dette synspunkt anerkendes som regeringens, så har det været fuldstændig komedie, at man har diskuteret så længe, hvorvidt der var et flertal eller ej, for så var det ligegyldigt, om der var et flertal.

Det er hævdet, at denne betragtning stammer fra et eller andet juridisk foretagende i EF. Jeg vil opfordre udenrigsministeren til at tage direkte afstand fra denne betragtning, for ellers synes jeg, hele diskussionen er fiktiv.